

המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה (ע"ר)
Jerusalem Center for Public Affairs

WORLD JEWISH CONGRESS
הקונגרס היהודי העולמי (ע"ר)
Institute for Research and Policy

זכויותיה של ישראל

כמדינת הלאום

של העם היהודי

הזכויות הלאומיות של היהודים

פרופ' רות גביזון, פרופסור (אמריטוס) לזכויות האדם בפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית בירושלים וכלת פרס ישראל למשפטים (2011), מתמודדת עם הטענה החוזרת ונשנית של הערבים כאילו אין ליהודים זכות ללאום משלהם. היא מצביעה על כך שליהודים היו מאז ומתמיד תכונות של לאום, מבחינה אתנית ותרבותית – ולא רק מבחינה דתית. דבר זה היה נכון לפני הקמת מדינת-ישראל והוא נכון גם כיום. ליהודים היתה הצדקה מלאה להחיות את עצמאותם הפוליטית בארץ אבותיהם – ציון.

המאמר מצביע על כך שהציונות אינה מפעל קולוניאליסטי או אימפריאליסטי. האוכלוסייה הערבית שחיה בארץ לפני הקמת מדינת-ישראל לא היתה מעולם בעלת עצמאות פוליטית, והיהודים היו חופשיים לשאוף לתחייה פוליטית במקום היחיד בעולם שהיה בעבר מולדתם.

“מדינה בעלת רוב יהודי מכריע” – מהצהרת בלפור עד המנדט על פלשתינה

סר מרטין גילברט, ההיסטוריון והסופר הבריטי הדגול והביוגרף הרשמי של וינסטון צ'רצ'יל, דן בדרך שבה ראתה ומימשה בריטניה הגדולה את זכותם של היהודים לבית לאומי בפלשתינה, ופעלה “להפוך את פלשתינה היהודית ממדינה הנאבקת על קיומה למדינה המסוגלת לחיים לאומיים תוססים ועצמאיים” (היומן **טיימס** הלונדוני, 19 בספטמבר 1919).

הפרק מתאר כיצד פעלה בריטניה, בעידוד צ'רצ'יל, כדי שהיהודים, המפוזרים ברחבי העולם, יזכו למרכז לאומי ולבית לאומי בפלשתינה, “שהם קשורים אליה קשר הדוק ועמוק במשך למעלה מ-3,000 שנה” (צ'רצ'יל, 28 במאס 1921). בכך הכירו הבריטים בכך שקיום בית לאומי ליהודים בפלשתינה נעשה בזכות ולא בחסד, וראוי “שיובטח על ידי הקהילה הבינלאומית, ושיוכר רשמית כנשען על קשר היסטורי עתיק” (הספר הלבן של צ'רצ'יל, 3 ביוני 1922).

צ'רצ'יל אמר ב-1937 למשלחת המלכותית הבריטית: “התחייבנו לרעיון שיום אחד, בדרך כלשהי, בעתיד הרחוק – בהתאם לצדק ולנוחות הכלכלית – תהיה שם מדינה יהודית גדולה המונה מיליונים, הרבה מעבר למספר התושבים במדינה כיום; לנתקם מכך, יהיה מעשה לא צודק”.

הגדרה עצמית והכרזת העצמאות של ישראל

פרופ' שלמה אבינרי, חתן פרס ישראל למדע המדינה ומנכ"ל משרד החוץ לשעבר, מנתח את זכותה של ישראל להגדרה עצמית בהקשר להכרזת עצמאותה. הוא מציין שהערבים בפלשתינה ובמדינות-ערב יצאו למלחמה לא רק נגד המדינה היהודית בהתהוותה, אלא גם נגד החלטת האו"ם. היה זה המקרה היחיד בו מדינות החברות באו"ם לא זו בלבד שלא קיימו החלטה של הארגון, אלא יצאו למלחמה נגדה.

אילו היתה הקהילה הערבית מקיימת את אותו דיון פנימי בנושא החלוקה כפי שעשתה הקהילה היהודית, היו מוקמות ב-1948 שתי מדינות – ישראל ופלסטין. המזרח התיכון היה הופך לאזור של שגשוג, כבוד הדדי, קדמה ושפע לכל תושביו. כל זה היה עשוי לקרות, אך לא קרה, והאחריות לכך מונחת על כתפי הערבים.

למרות המלחמה הקשה, אימצה ישראל גישה רב-תרבותית כלפי המיעוט הערבי שבתוכה. רוב הישראלים מקבלים היום את הפתרון של שתי מדינות – יהודית ופלסטינית – החיות זו לצד זו בשלום. זוהי עדות לכך שחרף עשרות שנים של מלחמה ומצור, החלטת היסוד שהקהילה היהודית אימצה ב-1947 ממשיכה לכוון את המצפן המוסרי של המדינה היהודית.

ארגון האומות המאוחדות והפליטים במזרח התיכון: היחס השונה ליהודים ולערבים

ד"ר סטנלי א' אורמון, מנכ"ל ארגון "צדק ליהודים יוצאי מדינות-ערב" (JJAC), מצביע על הניגוד בין הסנגור הדיפלומטי הניכר והדיונים הרבים בסוגיית הפליטים הפלסטינים בקהילה הבינלאומית לבין היעדרה המוחלט של התייחסות לסוגיית הפליטים היהודים. ההפרות הקשות של זכויות האדם של יהודים במדינות-ערב ועקירתם של 850,000 יהודים ממדינות-מוצאם לא טופלו כראוי מעולם, למרות שבשתי הזדמנויות שונות הצהיר הנציב העליון של האו"ם לענייני פליטים (UNHCR) שהיהודים שברחו ממדינות-ערב הם אכן פליטים "הנכללים במנדט" של ארגונו.

מ-1949 עד 2009 התמקדו החלטות המועצה הכללית של האו"ם בסוגיית הפליטים הפלסטינים (163 החלטות - כ-20%), יותר מאשר בכל סוגיה אחרת הקשורה למזרח התיכון. לא היתה ולו החלטה אחת של מועצת האו"ם שהזכירה את הפליטים היהודים ממדינות-ערב. מאז 1947 הוציאה הקהילה הבינלאומית מליארדי דולרים על סעד לפליטים הפלסטינים. במשך כל אותה תקופה סופקו משאבים בינלאומיים זניחים בלבד לפליטים היהודים ממדינות-ערב.

המשך ההתעלמות של האו"ם ושל ישויות בינלאומיות אחרות מזכויות הפליטים היהודים ממדינות-ערב - או דחייתן - הם למעשה מתן תוקף לאי-צדק מתמשך.

זכויותיה של ישראל בשטחים ובהתנחלויות בעיני הקהילה הבינלאומית

במשך למעלה מ-40 שנה משננים באו"ם את הביטויים "ישראל הכובשת", "השטחים הפלסטיניים הכבושים" ומתייחסים אל ההתנחלות כאל מפעל בלתי-חוקי. **השגריר אלן בייקר** מדגיש כי הסכם הביניים בין ישראל לבין הפלסטינים מ-1995 שינה את מעמדם של השטחים ואת מעמדו של כל אחד מן הצדדים להסכם, ויצר מעמד מיוחד במינו שהתקבל על שני הצדדים ונתמך על ידי האו"ם, ארצות הברית, האיחוד האירופי, מצרים, ירדן, רוסיה ונורבגיה שחתמו על ההסכם כעדים. על פי מעמד זה המשך נוכחותה של ישראל בגדה המערבית מכוח ההסכם נהנית מתמיכה רשמית של אש"ף. על כן אי-אפשר לטעון בצורה כלשהי של תמרון פוליטי או לוליינות חוקית – כי שטח זה הוא "שטח כבוש".

פעילות בנייה של כל אחד מן הצדדים באותם שטחים המצויים תחת שליטתו אושרה במפורש בהסכם. נוכחותה של ישראל בשטחי הגדה המערבית, עד להשלמת המשא-ומתן על מעמד הקבע, נקבעה תוך הסכמה מפורשת של ההנהגה הפלסטינית, וכך היא אינה יכולה להיחשב כיבוש.

זאת ועוד: ניתוח ההקדמה ל"אמנת ג'נבה הרביעית" והפרשנות הרשמית של הצלב האדום הבינלאומי, מבהירים לחלוטין כי סעיף 49 לאמנה לא נועד, ואינו יכול לחול על פעילות ההתיישבות של ישראל. לכן אין כל יסוד במשפט לתיאור פעילות ההתיישבות הישראלית כבלתי-חוקית.

ההקשרים ההיסטוריים והמשפטיים של גבולות ישראל

פרופ' ניקולס רוסטאו, מנהל בכיר של המרכז למחקר אסטרטגי של ה-National Defense University, מתייחס לטענות נגד זכותה של ישראל לגבולות מוכרים ובני-הגנה. הוא מציין כי על פי החלטה 242 של מועצת הביטחון של האו"ם ייקבעו גבולותיה הסופיים של ישראל בתמורה לנסיגה מאדמות מצריות, ירדניות, סוריות, וכן שטחים שבמחלוקת. ההחלטה לא דרשה חזרה לקווי שבידת הנשק מ-1949 כגבולותיה הבינלאומיים של ישראל. אפשר לטעון שהחלטה 242 זיכתה את ישראל בשטחים רבים יותר, כפי שמשמע מהדרישה ל"גבולות מוכרים ובני-הגנה".

הפירוש הנכון של החלטת מועצת הביטחון 242 (1967)

פרופ' רות לפידות, כלת פרס ישראל, היועצת המשפטית לשעבר של משרד החוץ הישראלי וחברת צוות המשא-ומתן הישראלי, מנתחת את הדרך בה נשללות זכויותיה של ישראל בהתמדה באמצעות פירוש מוטעה של החלטה 242 של מועצת הביטחון. ההחלטה אינה דורשת מישראל לסגת **מכל** השטחים שנתפסו במלחמת 1967, ואינה מכירה בזכותם של הפליטים הפלסטינים לשוב לישראל.

התוויית גבולות בטוחים ומוכרים מחייבת תהליך בו שתי המדינות המעורבות ינהלו משא-ומתן ויסכימו על התוויית גבולן המשותף. מועצת הביטחון של האו"ם לא תפסה את הנוכחות הישראלית בשטחים כבלתי-חוקית. הכיבוש הצבאי היה חוקי כצעד של הגנה עצמית, ועודנו חוקי עד שיושג הסדר-שלום ויוסכמו הגבולות הקבועים.

זכותה החוקית של ישראל על ירושלים

זכויותיהם של העם היהודי ומדינת ישראל על ירושלים הן אחת הסוגיות הרגישות ביותר בסדר היום של הקהילה הבינלאומית. **השגריר דורי גולד**, שגריר ישראל לשעבר באו"ם וכיום נשיא "המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה", מפרט את זכויותיה ההיסטוריות של ישראל מ-1863, המועד בו העם היהודי שב והיווה רוב ברור באוכלוסיית ירושלים, הרבה לפני שהאימפריה הבריטית הגיעה לאזור במלחמת העולם הראשונה, ועוד לפני הצהרת בלפור.

הפרק בוחן תפיסות מוטעות בקרב חוגים דיפלומטיים בכירים במערב ובתקשורת הבינלאומית. אמנם חתימתה של ישראל על הסכמי אוסלו היוותה הסכמה לכך שירושלים תידון במשא ומתן על הסכם הקבע, אך לא היתה בכך מחוייבות כלשהי לחלוקת העיר.

לאורך תהליך המו"מ הערבי-ישראלי הועלו הצעות לחלק את ירושלים מחדש ואלו אף נדונו – אך לא הושג ולא הובא לאישור הכנסת כל הסכם מחייב. דעת הקהל בישראל נותרה איתנה בנוגע לזכותו של העם היהודי להמשיך ולקיים את בירתו המאוחדת בריבונות ישראלית. הכרה עתידית בזכויות אלו על ידי הקהילה הבינלאומית תהיה תלויה בהוכחה מצד ישראל שהיא בלבד מסוגלת להגן על עיר הקודש למען כל הדתות.

חד-צדדיות פלסטינית וזכויותיה של ישראל בדיפלומטיה הערבית- ישראלית

דן דייקר, מזכ"ל הקונגרס היהודי העולמי ועמית במכון הדסון בושינגטון, דן בניסיונות הפלסטיניים לנצל את הקהילייה הבינלאומית כדי לעקוף את זכויותיה של ישראל להשתתף בתהליך המו"מ הדו-צדדי. תמיכת האו"ם בפעולות פלסטיניות חד-צדדיות שוללת במפורש את העקרונות של יישוב סכסוכים באמצעות משא-ומתן, כפי שנקבעו במגילת האומות המאוחדות ובהחלטות העיקריות של מועצת הביטחון בקשר לתהליך השלום במזרח התיכון.

הכרזה חד-צדדית של הפלסטינים על הקמת מדינה שוללת מישראל את כל זכויותיה ונוגדת את תוקפו של תהליך השלום מכול וכול. המהלך הפלסטיני להקים מדינה באורח חד-צדדי מכרסם בבסיסם של כל ההסכמים הקודמים, כולל אלה שייסדו את הרשות הפלסטינית עצמה, ומתעלם מכל הוויתורים שישראל הסכימה להם בהסכמי אוסלו ולאחריהם – ואף מבטל אותם.

האם רצועת-עזה כבושה על ידי ישראל?

הניסיונות להציג את ישראל כאילו היא עדיין כובשת ברצועת-עזה, למרות שפינתה את כוחותיה הצבאיים ואת אזרחיה מן הרצועה, נדונים על ידי אל"מ (מיל') פנינה שרביט-ברוך – מי שהיתה ראש מחלקת דין בינלאומי בצה"ל ואחת היועצים המשפטיים לצוותי המשא-ומתן של ישראל עם הפלסטינים ועם הסורים, בשנים 1993-2009.

פינויים של אזרחי ישראל וכוחות צה"ל מרצועת-עזה נועד להפחית את החיכוך עם האוכלוסייה הפלסטינית ולשפר את תנאי המחיה של הפלסטינים. התקווה היתה שהפלסטינים ינצלו את ההזדמנות שנוצרה על ידי ההתנתקות כדי להפסיק את מעגל האלימות ולחזור לתהליך המשא-ומתן. רצועת-עזה אינה כבושה על ידי ישראל, שנסוגה משם לחלוטין ואין לה סמכות שלטונית כלשהי על אוכלוסייתה.

בית המשפט העליון של ישראל קבע: "אין מוטלת על מדינת ישראל חובה כללית לדאוג לרווחת תושבי הרצועה ולשמור על הסדר הציבורי בתחומי רצועת-עזה, לפי מכלול דיני הכיבוש של המשפט הבינלאומי". לישראל אין שליטה מלאה על המעטפת החיצונית של עזה ואין לה שליטה אפקטיבית על השטח עצמו. מכאן שאין כל בסיס משפטי תקף לתפיסה לפיה ישראל היא כוח כיבוש ברצועת-עזה. ממשלת החמאס מפעילה שם עוצמה שלטונית אפקטיבית. על כן, חוקי הכיבוש אינם חלים בעניין זה.

הפרת זכותה של ישראל לשוויון ריבוני באו"ם

מאז הצטרפות ישראל לאו"ם ב-1949, נשללת ממנה הזכות ל"שוויון ריבוני" (sovereign equality) המגיעה לה על פי מגילת האומות המאוחדות. **השגריר אלן בייקר**, מנהל המכון לדיפלומטיה ציבורית של המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה, מומחה למשפט בינלאומי ומי שכיהן כיועץ משפטי וכסגן המנהל הכללי של משרד החוץ וכשגריר ישראל בקנדה, מציין כי מצב זה נובע בעיקר מהעובדה שישראל היא חברת האו"ם היחידה שהשתייכות לקבוצה גאוגרפית נמנעת ממנה, ועל כן היא אינה יכולה להיבחר למוסדות האו"ם העיקריים, כגון מועצת הביטחון או בית הדין הבינלאומי.

ב-1998 קרא מזכ"ל האו"ם "לתקן אנומליה: מעמדה של ישראל כמדינה היחידה החברה באו"ם שאינה שייכת לקבוצה אזורית כלשהי [...] עלינו לקיים את עיקרון השוויון בין כל המדינות החברות באו"ם". אך למרות זאת, ישראל אינה יכולה להגיש מועמדות לחברות במועצה הכלכלית-חברתית של האו"ם או בגופים חשובים אחרים של הארגון, משפטניה אינם יכולים להיות מועמדים למוסדות המשפטיים החשובים שלו, היא אינה יכולה להשתתף בהתייעצויות בין המדינות המאורגנות במסגרת מערכת הקבוצות האזוריות, היא אינה יכולה לקבוע עמדות ולהצביע בסוגיות, החלטות או נושאים אחרים.

סר רוברט ג'נינגס, הנשיא לשעבר של בית הדין הבינלאומי לצדק, כתב ב-1999: "הדרתה של חברה אחת מחלק חיוני של עבודת ארגון בינלאומי, שבו לכל החברות האחרות יש זכות להשתתף, היא הפרה בוטה של התקנה של אי-אפליה"; והמשיך: "אני מרשה לעצמי להציע שהדרתה של ישראל לא תיסבל עוד; ושזוהי כיום סוגיה בעלת חשיבות עליונה לארגון האו"ם עצמו לדאוג לכך שהדבר יתוקן".

התמודדות עם ערעורים על הלגיטימיות של ישראל כמדינה

טיעונים חוזרים ונשנים נגד הלגיטימיות של ישראל, כגון הטיעון שהיא מדינה "קולוניאליסטית" לא-לגיטימית, שהיא קיבלה את מעמדה המדיני באורח בלתי-לגיטימי, שהיא "מדינת אפרטהייד" וכי יש לפתור את הסכסוך במזרח התיכון במסגרת "פתרון של מדינה אחת" – כל הטיעונים האלה מנותחים על ידי **פרופ' אלן דרשוביץ**, מרצה למשפטים באוניברסיטת הרווארד. הוא מציין שהפליטים היהודים בפלשתינה הקימו את הבית הלאומי שלהם ללא סיוע מכוח קולוניאלי או אימפריאליסטי כלשהו והסתמכו על עבודתם הקשה בבניית תשתיות ובעיבוד הקרקע שרכשו במיטב כספם. ליהודים היתה הזכות המלאה לקבוע את עתידם בהתאם לעיקרון ההגדרה העצמית, המיוחס לוודרו ווילסון.

מעמדה של ישראל כמדינה הושג באורח חוקי על ידי הצהרת בלפור (1917), המנדט של חבר הלאומים (1922), דוח ועדת פיל (1937), החלטת החלוקה של האו"ם (1947), הכרזת העצמאות של מדינת ישראל (1948), הכרתן של מדינות העולם וקבלתה של ישראל כחברה באו"ם (1949). אילו מדינות אחרות ברחבי העולם הוקמו על בסיס מוצק כל כך של המשפט הבינלאומי?

מדינה דו-לאומית לא זו בלבד שתסכן את האוכלוסייה היהודית בישראל, אלא גם תעקור משורש את המדינה האחת במזרח התיכון שמעניקה לאזרחיה המוסלמים חירויות אזרחיות וזכויות פוליטיות רבים יותר מאשר כל מדינה אחרת. מצבם של ערביי ישראל טוב יותר – במדדים של תוחלת חיים, טיפול רפואי, זכויות חוקיות, ואפילו חופש הדת – ממצבם של ערבים אחרים במדינות אחרות במזרח התיכון.

הקונגרס היהודי העולמי הינו ארגון בינלאומי המייצג קהילות יהודיות בכ-100 מדינות ברחבי העולם, תחת הנהגתם של הנשיא - השגריר **רונאלד לאודר**, לשעבר שגריר ארה"ב באוסטריה; והמזכ"ל - **דן דייקר**.

מטרת הקונגרס היהודי העולמי הינה קידום האינטרסים החיוניים של הקהילות היהודיות - בקרב ממשלות, פרלמנטים, תקשורת בינלאומית וארגונים בינלאומיים. הקונגרס היהודי העולמי הינו גוף ייצוגי נבחר של קהילות וארגונים יהודיים.

לשם כך, הקונגרס היהודי העולמי פועל למען:

- ◀ הבטחת הזכויות וביטחון היהודים והקהילות היהודיות בישראל וברחבי העולם;
- ◀ הגברת הזיקה בין היהדות העולמית וחיזוק קשרי הסולידריות בין קהילות יהודיות בכל מקום;
- ◀ פעילות משותפת יחד ולמען הקהילות היהודיות בקרב גופים ממשלתיים, א-ממשלתיים ורשויות בינלאומיות אחרות בנושאים הנוגעים לעם היהודי;
- ◀ שיתוף פעולה עם כל עם ומדינה על בסיס מושגי השלום, החירות והצדק.

הקונגרס היהודי העולמי נוסד בשנת 1936 בז'נבה במטרה לאחד את העם היהודי ולגייס את תמיכת העולם נגד המתקפה הנאצית. הקונגרס היהודי העולמי הוביל את המשא ומתן על שילומים לניצולי השואה עם הממשלה הגרמנית שהוקמה לאחר המלחמה.

משנת 1947 לקונגרס היהודי העולמי מעמד מייצג מיוחד במועצה הכלכלית והחברתית באו"ם (ECOSOC).

בהיותו הגוף המייצג את צרכיו של העם היהודי, הקונגרס היהודי העולמי התאים במשך השנים את סדרי העדיפות של הפעילויות בהן הוא עסק בהתאם לאיומים המשתנים.

בין יתר הפעילויות הללו ניתן למצוא **סוגיות הליכה של הקונגרס היהודי העולמי:**

- ◀ **הובלת הקרב נגד המתקפה על הלגיטימיות של ישראל כמדינת הלאום של העם היהודי.**
- ◀ **הובלת קמפיין בינלאומי למען צדק לפליטים יהודיים מארצות ערב.**
- ◀ **פעילות בין דתית - נוצרים, מוסלמים ויהודים.**
- ◀ **הובלת קמפיין בינלאומי למאבק נגד אנטישמיות וטרור.**
- ◀ **קידום סוגיית הפיצויים ומורשת השואה.**

החברות בקונגרס היהודי העולמי פתוחה לכל קהילה או קבוצה יהודית מייצגת ללא קשר לאידיאולוגיה החברתית, הפוליטית או הכלכלית של מדינת הבית של אותה הקהילה. הקונגרס היהודי העולמי נתמך ע"י קהילות וחברים פרטיים אשר הינם אזרחים יהודים מודאגים הרוצים להשמיע את קולם בנושאים החשובים לעם היהודי.

המשרדים הראשיים של הקונגרס היהודי העולמי נמצאים בניו-יורק ובירושלים. כמו כן, לקונגרס היהודי העולמי משרדים בבריסל ובז'נבה. הקונגרס היהודי האירופי, הקונגרס היהודי האירו-אסייתי, הקונגרס היהודי הצפון אמריקאי, והקונגרס היהודי הדרום אמריקאי מייצגים את הקונגרס היהודי העולמי בקהילות המקומיות בעולם.

העיקרון המרכזי של הקונגרס היהודי העולמי הוא "כל ישראל ערבים זה בזה". אנו שואפים ליישם עקרון זה דרך מדיניות קונצנזוס שיתופית והנצחת האחדות הקיימת אצל מגוון חברינו. הקונגרס היהודי העולמי מהווה את הכתובת לכל העם היהודי בארץ ובעולם, כפי שעשה זאת במשך יותר מ-76 שנה.

המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה הוא מוסד מחקר עצמאי ללא כוונת רווח, הפעיל משנת 1976 ועוסק בחקר מדיניות. המרכז הירושלמי מתמקד בהעברת מידע וניתוחים אסטרטגיים, מדיניים ומשפטיים באמצעות ניירות עמדה, ספרים ופרסומים וכן בהפצתם למקבלי ההחלטות ומעצבי דעת קהל בעולם. רבים ממחקריו של המרכז הירושלמי בעת האחרונה עסקו בין היתר בזכויותיה של ישראל על-פי המשפט הבינלאומי, הטרור הגלובלי, הסכנה האיראנית ובחינת רעיונות חדשים לפתרונות אזוריים במזרח התיכון.

נשיא: ד"ר דורי גולד

מנכ"ל: חיה הרשקוביץ

המרכז הירושלמי מנוהל על ידי חבר עמיתים הכולל אישים ידועים מתחומי הדיפלומטיה, הביטחון והמשפט מישראל וממדינות אחרות. המחקרים וניירות העמדה של המרכז מופיעים גם באתר האינטרנט www.jcpa.org וכן באתר בעברית www.jcpa.org.il

תכניות מחקר ופרסומים של המרכז הירושלמי:

סוגיות מדיניות, אסטרטגיות וביטחוניות במזרח התיכון – הפרויקט עוסק בצורכי הביטחון של ישראל (גבולות בני-הגנה), מעקב אחר ההתפתחויות באיראן ובמדינות האזור והטרור הגלובלי. הפרויקט כולל מחקרים ופעילות נרחבת בזירה הבינלאומית להסברת עמדותיה ופעולותיה של ישראל בנוגע לסכסוך הישראלי-פלסטיני והמלחמה נגד הטרור, ופרסומים יומיים למנהיגות היהודית בארה"ב (Daily Alert).

ICA – Institute for Contemporary Affairs – מכון להצגת עמדותיה של ישראל בסוגיות שוטפות באמצעות תדריכים לדיפלומטים ולעיתונאים זרים, הכנה והפצה של מידע רלוונטי. המכון הוקם בשנת 2002 בשיתוף עם קרן משפחת וקסלר מארה"ב. במסגרת המכון מתפרסמות הסדרות Jerusalem Issue Brief, Jerusalem Viewpoint וכן Strategic Perspectives. **ירושלים והתהליך המדיני** – הפרויקט כולל מחקרים על הזכויות המשפטיות וההיסטוריות של ישראל בירושלים על פי הסכמים קיימים ומסמכי או"ם, בחינת תופעת הבנייה הבלתי-חוקית בעיר, וניתוח הסכנות בתרחיש של חלוקת הבירה.

הפורום למשפט בינלאומי – הפורום מתמודד עם סוגיות הנוגעות למשפט הבינלאומי במאבקה של ישראל נגד הטרור ומספק מענה להאשמות נגד ישראל בגין החזקתה בשטחים הנתונים במחלוקת וזכותה להגנה עצמית. כמו כן פועל המרכז לקידומה של אמנה בינלאומית נגד הסתה לטרור.

המאבק בדה-לגיטימציה של ישראל – המרכז פועל בכל הזירות הרלוונטיות נגד המהלכים לערעור מעמדה של ישראל כמדינה לגיטימית במשפחת העמים.

אנטישמיות בת-זמננו – תכנית לחקר האנטישמיות שלאחר השואה ועד ימינו, שורשיה והשלכותיה; מעקב אחר גילוייה והתפשטותה ברחבי העולם. הפרויקט כולל ספרים, הרצאות וכן פרסומים קבועים בסדרת ה-Post Holocaust and Anti-Semitism.

ישראל-אירופה – ניתוח מערכת היחסים בין אירופה לישראל על רקע ההתפתחויות המדיניות האחרונות והפצת חומר הסברתי בשפות אירופאיות.